

ΤΑ ΥΠΕΡΟΧΑ ΜΠΡΟΥΝΤΖΙΝΑ ΓΛΥΠΤΑ ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΑ ΡΟΥΝΙΚ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: Λουκία Ευτυχίδου

Η γνωστή καλλιτέχνις σε μια κουβέντα περί τέχνης, με αφορμή τα μπρούντζινα πολυμορφικά γλυπτά της «Ανδρομέδα και Πλειάδες».

Πώς ασχοληθήκατε με την τέχνη και τη γλυπτική;

Τον Σεπτέμβριο του 1970 ως φωτομοντέλο της Wilhelmina βρέθηκα στη Νέα Υόρκη, όπου και επισκέφτηκα πρώτη φορά το Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης στους 53 Δρόμους. Δέκα πέντε χρόνια μετά, το 1985, παντρεύτηκα στην Αμερική. Το σπίτι του συζύγου μου, Herbert Rounick, ήταν στον 38ο όροφο του Condominium του μουσείου. Τότε άλλαξαν όλα. Η καθημερινή μου φιλία, όπως την έλεγα, με την πλούσια συλλογή του μικρού ακόμη τότε Μουσείου MoMA με έφερε, τέσσερα χρόνια μετά, στις τάξεις της Σχολής Καλών Τεχνών Art Students League, όπου φοίτησα από το 1989 έως το 1992. Πρώτα ξεκίνησα με το σχέδιο και γρήγορα μεταπήδησα στις τάξεις λαδιού και άρχισα να ζωγραφίζω σε μικρούς μουσαμάδες. Οι μουσαμάδες εξελίχθηκαν σε πίνακες λαδιού, που αργότερα αποτέλεσαν βάση για τα γλυπτά μου.

Ποια είναι η βασική ιδέα στα πρώτα σας γλυπτά και τι συμβολίζουν;

Η σειρά αυτή των γλυπτών απεικονίζει την

εξέλιξη του ανθρώπινου είδους. Αρχίζοντας από το ερμαφρόδιτο, προχωράμε στη μητέρα γη - την εγκυμονούσα με την κοιλιά στην πλάτη και τη θηλάζουσα μητέρα με το στήθος στην πλάτη, στη συνέχεια στην Ανδρόγυνη γυναίκα καθώς και στη Μαύρη Αφροδίτη, που αντιπροσωπεύουν την έναρξη των πολιτισμών και μας οδηγούν στην τέλεια γυναίκα, την Πανδωροθέα-Ηρα.

Ποια η σχέση σας με βαθύτερες πνευματικές έννοιες, όπως η θρησκεία και η προσευχή;

Πιστεύω ότι η ζωή γεννήθηκε και αλλού, και το DNA μας κουβαλάει αυτήν τη μνήμη. Γι' αυτό και όταν προσευχόμαστε κοιτάζουμε πάντοτε τον ουρανό. Ψάχνουμε τον Δημιουργό μας κάπου εκεί πάνω. Τα ταξίδια μου ανά τον κόσμο φωτογράφιζαν τη φύση της Αυστραλίας, τους ναούς της Κίνας και της Ασίας. Οι συχνές επισκέψεις μου σε κάθε λογής χώρους προσευχής, εκκλησίες, βουδιστικά μοναστήρια και μουσουλμανικά τζαμιά με έφερε μπροστά στο πρώτο

μου collage με ατενίζοντες λαιμούς σε θέση χριστιανικής προσευχής και με γονατιστούς προσευχητές τζαμιών και βουδιστικών ναών. Τότε διαπίστωσα ότι στις χώρες όπου ταξίδευα, παρόλο που οι θρησκείες χωρίζαν τους λαούς, μία και μόνο αρχέτυπη εσωτερική ώθηση ένωνε όλους ανεξαιρέτως, πέραν τόπου και χρόνου: η προσευχή. Από αυτήν τη σκέψη ξεκίνησε ο πρώτος πίνακας «Λατρεία» της σειράς «Κύριε Ελέησον»: ένας ατενίζων λαιμός σε έκφραση ικεσίας, ενωμένος αντίστροφα στον κορμό ενός γονατιστού προσευχητή. Μια προσευχή προς δύο διαφορετικές κατευθύνσεις. Σε αυτόν τον πρώτο πίνακα βασίστηκε και το πρώτο γλυπτό.

Τι δεσμούς επιθυμείτε να «κτίσετε» με το κοινό;

Ποτέ μου δεν ξέχασα τα λόγια του καθηγητή μου Richard Poussette Dart, στο Art Students League: «Εσύ έχεις μέσα σου μια σημαία τέχνης που ζει με

μία καρδιά. Αν σκοτώσεις τη μία, θα πεθάνει και η άλλη. Να γράφεις και να ζωγραφίζεις πάντα, και θα δεις πού θα σε πάει». Τελικά, μετά από δώδεκα καλοκαίρια στη Μύκονο, με πήγε στη γλυπτική. Όλα πλέον είχαν ωριμάσει μέσα μου. Ένιωσα πολλές φορές την απεριγράπτη χαρά που φέρνει, στη μέση ακριβώς της παρούσας δημιουργίας, η σύλληψη και η γέννηση της καινούργιας ιδέας, που σε κάνει να αρχίζεις αμέσως με λαχτάρα το επόμενο έργο της σειράς. Αυτό που θέλω να πω στον κόσμο είναι κατ' αρχάς ότι δεν είναι ποτέ αργά να ασχοληθούμε με την τέχνη και τα κρυμμένα πιθανόν ταλέντα που έχουμε μέσα μας. Θέλω να αγαπήσουν τα έργα μου όπως ο καθένας θέλει και με ό,τι τρόπο ο καθένας τα μεταφράζει. Θα ήθελα να δω ορισμένα έργα μου τοποθετημένα εκεί που εγώ τα είχα φανταστεί από την αρχή, γιατί πάντα πιστεύω ότι η μόνη πραγματική μας προσπάθεια επαφής με τον δημιουργό είναι η παντός είδους Τέχνη.

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ Ντέλλα Ρούνικ

«Πρόκειται για μια εξαιρετικά ώριμη αισθητική και εννοιολογική απόπειρα προσέγγισης του υπερβατικού ορισμού της προσευχής, για μια σώμα με σώμα και πνεύμα με πνεύμα σωπηλή διαδικασία όσμωσης και κατανόησης ενός πρωτογενούς κώδικα επικοινωνίας του ανθρώπινου με το ασκεπές θείο». **ΙΡΙΣ ΚΡΗΤΙΚΟΥ** - ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ/ΕΠΙΜΕΛΗΤΡΙΑ